

Por Carlos MÃ©ixome , publicado no Xornal A Peneira na sección A Chan de Val Verde

Unha triste noticia chegou a nÃ³s nestes dÃ¡as medianeiros de abril. ProcedÃ¡a de Madrid en forma de breve nota de prensa e tiÃ±a relaciÃ³n cun miÃ±orÃ¡n de vocaciÃ³n e afecto que dende hai moitas dÃ©cadas nos visitaba.

Era unha nova irremediable: o falecemento de Javier Torrente Malvido. Fillo do escritor e devoto, como o pai, das fermosuras desta terra que nos acolle. Este agosto vai haber un fondo oco baleiro no paseo nocturno por PanxÃ³n. AlÃ¡- sentado nunha cadeira do Eladio xa non toparemos a Javier Torrente na compaÃ±a de Miguel Viqueira e de JosÃ© MarÃ¡a Fonseca, lembrando, de cando en vez, algunha cousa que contara Carlos Casares noutros verÃ¡ns de longas e demoradas conversas cheas de humor e vitalidade. Xa non nos farÃ¡ participes de historias referidas a don Gonzalo, â??papÃ¡â?? dicÃ¡a sempre Javier; nin das aventuras dunha vida plena; nin das sÃ¡as preocupaciÃ³ns pola marcha da FundaciÃ³n Torrente Ballester; nin das carantoÃ±as Ã¡ sÃ¡a filla cativa, â?? mi niÃ±aâ??, chamÃ¡balle.

Gustaba de escoitar. Deixaba falar. Logo, de sÃºpeto, con repouso e dominio da palabra narraba lentamente algunha das experiencias de quen fora de todo un pouco: activista antifrancista, bohemio, navegante, obreiro de mÃºltiples oficios e, ante todo, un aventureiro cun aquel de romÃ¡ntico heroe decimonÃ³nico.

Nos Ãºltimos anos andaba Ã¡ procura do publicado polo seu pai. Pasou meses e meses nas hemerotecas. Coa paciencia dun cativo na rebusca despois da festa que se foi, visitou pÃ¡xinas e pÃ¡xinas amarelecidas polo tempo nas que Gonzalo Torrente Ballester publicou miles de artigos. No Ãºltimo verÃ¡n andaba moi interesado nos artigos de XohÃ¡n Carballeira.

A ben seguro non nos decataremos plenamente da sÃ¡a ausencia ata que neste agosto paseemos baixo as estrelas escoitando o lene bater do mar contra a praia e non divisemos a lanzal figura de Javier Torrente achegÃ¡ndose ata nÃ³s.